

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้และความตระหนักรวมทั้ง หากความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับเชื้อเอชพีวี ของกลุ่มชายรักชายจำนวน 420 คน ในจังหวัดเชียงใหม่ เก็บข้อมูลระหว่างเดือน เมษายน 2556 ถึง เดือน พฤษภาคม 2556

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ประกอบด้วยตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอชพีวี โดยประยุกต์จากแบบสอบถามของ โคลอน-โลเปซ และคณะ (Colon-Lopez et al., 2012) และตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดความตระหนักถึงอันตรายที่เกิดจาก เชื้อเอชพีวี โดยผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากการศึกษาค้นคว้า ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งได้ผ่านการตรวจความตรงของเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้ค่าการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการติดเชื้อเอชพีวี โดยใช้สูตรครูดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Ricardson) โดยได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.88 การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความตระหนักเกี่ยวกับการติดเชื้อเอชพีวี โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.95 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงวิเคราะห์ได้แก่สถิติไควสแควร์

ผลการศึกษา

ข้อมูลทั่วไป

อายุ กลุ่มชายรักชายมีอายุต่ำสุด 18 ปี อายุสูงสุด 54 ปี และมีอายุเฉลี่ย 25.69 ปี

ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่ครึ่งหนึ่งของกลุ่มชายรักชายอยู่ในระดับปริญญาตรีหรือมากกว่า และระดับประถมศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุด

อาชีพหลัก กลุ่มชายรักชายมากกว่าครึ่งอยู่ในกลุ่มนักศึกษา รองลงมามีอาชีพลูกจ้างชั่วคราว / ลูกจ้างประจำ/รับจ้างทั่วไป และเป็นเจ้าของกิจการ/ธุรกิจส่วนตัว และข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และไม่มีอาชีพหรือว่างงานน้อยที่สุด

รายได้ต่อเดือน โดยส่วนใหญ่กลุ่มชายรักชายจะมีรายได้อยู่ในช่วง น้อยกว่า 5,000 บาทต่อเดือน และ 5,001 - 15,000 บาทต่อเดือน

สถานะทางเพศ มากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มชายรักชายจะระบุสถานะทางเพศของตนเองว่าเป็น เกย์มากกว่าสาวประเภทสองหรือกะเทย

การใช้สารเสพติด กลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่ปฏิเสธการใช้สารเสพติดใดๆ ภายใน 90 วันที่ผ่านมา มีเพียงร้อยละ 5.7 เท่านั้นที่มีการใช้สารเสพติด

การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ระหว่างพฤติกรรมการดื่มและไม่ดื่ม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ของกลุ่มชายรักชายมีความใกล้เคียงกัน

พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ มากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มชายรักชายยอมรับว่าเคยมีเพศสัมพันธ์ ในช่วง 90 วันที่ผ่านมา โดยส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ รองลงมาใช้เป็นบางครั้ง และไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเลย มีจำนวนน้อยที่สุดและ มีเพียงร้อยละ 5.44 ที่มีคู่นอนเป็นเพศหญิง

ประวัติการเจ็บป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการวินิจฉัยว่าติดเชื้อ HIV กลุ่มชายรักชายทุกรายเคยมีประวัติประวัติการเจ็บป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยส่วนใหญ่ได้รับการวินิจฉัยว่าติดเชื้อ HIV รองลงมาเป็นโรคซิฟิลิส และเริ่มบริเวณอวัยวะเพศ

ส่วนใหญ่กลุ่มชายรักชายเคยได้ทราบเกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี มาก่อน โดยมากกว่าครึ่งหนึ่งของแหล่งข้อมูลทราบข้อมูลจากบุคลากรทางการแพทย์ เช่น แพทย์พยาบาล เป็นต้น รองลงมา ทราบจากสื่อโทรทัศน์ และแหล่งข้อมูลอินเทอร์เน็ต ตามลำดับ

ความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ในกลุ่มชายรักชาย

จากการศึกษาพบว่า ในกลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่มีระดับความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี อยู่ในระดับน้อย และระดับปานกลาง ซึ่งมีความใกล้เคียงกันและ อยู่ในระดับมาก น้อยที่สุด เมื่อศึกษาเป็นรายข้อ คำถามทำให้ทราบว่า กลุ่มชายรักชาย มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์สามารถลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอช พี วี ได้มากที่สุด รองลงมาได้แก่ข้อคำถามเรื่องการเปลี่ยนคู่นอนบ่อยครั้งเป็นสาเหตุที่ทำให้เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอช พี วี เพิ่มมากขึ้น และ มีความรู้

เรื่องการดูแลความสะอาดของอวัยวะสืบพันธุ์เป็นข้อควรปฏิบัติที่จะช่วยลดการติดเชื้อเอช พี วี ตามลำดับ

ส่วนรายชื่อคำถามที่แสดงให้เห็นว่ากลุ่มชายรักชายไม่ทราบหรือไม่มีความรู้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ไม่ได้สามารถติดต่อ ได้ในเพศหญิงเท่านั้นมากที่สุด รองลงมาไม่ทราบว่ากรณีควักชิ้นในการป้องกันเชื้อเอช พี วี จะมีประสิทธิภาพสำหรับเชื้อเอช พี วี บางสายพันธุ์เท่านั้น และไม่ทราบว่าเชื้อเอช พี วี เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดมะเร็งในช่องปากได้เช่นกัน

ความตระหนักถึงอันตรายที่เกิดจาก เชื้อเอช พี วี ของกลุ่มชายรักชาย

จากการศึกษาพบว่า โดยมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักในระดับสูงและมีความตระหนักในระดับปานกลางตามลำดับ เมื่อศึกษารายละเอียดข้อความเกี่ยวกับความตระหนักพบว่ากลุ่มชายรักชาย คิดว่าควรจะมีการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันอันตรายที่เกิดจากเชื้อเอช พี วี แก่กลุ่มชายรักชาย มากที่สุดและ รองลงมากลุ่มชายรักชายคิดว่าถึงแม้จะได้รับการวัคซีนเอช พี วี แล้ว ยังมีโอกาสที่จะได้รับเชื้อเอช พี วี สายพันธุ์อื่นได้อีก หากยังคงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์อยู่ และ เมื่อพบว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอช พี วี ท่านยินดีที่จะทำการตรวจคัดกรองเพื่อช่วยลดอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต

และเมื่อพิจารณารายละเอียดข้อความสำหรับกลุ่มชายรักชายมีความตระหนักต่ำที่สุดพบว่าเรื่องเกี่ยวกับเมื่อได้รับการวินิจฉัยโดยแพทย์ ว่ามีการติดเชื้อเอช พี วี และคิดว่าเชื้อเอช พี วี นั้นจะไม่พัฒนาทำให้เกิดโรคมะเร็งทวารหนักหรืออวัยวะเพศ รองลงมาเกี่ยวกับโรคหูด มะเร็งทวารหนักหรือมะเร็งที่อวัยวะเพศสามารถรักษาได้ จึงไม่กังวลเกี่ยวกับโรคนี้อีกต่อไปและผู้ติดเชื้อเอช พี วี แต่ไม่มีอาการหรืออาการแสดง ยังคงปลอดภัยจากโรคมะเร็งทวารหนักหรืออวัยวะเพศ

ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับอันตรายจากเชื้อเอช พี วี

พบว่า ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ของกลุ่มชายรักชายมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ($p < 0.001$)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านสุขภาพเช่น กระทรวงสาธารณสุขควรมีการส่งเสริมด้านความรู้ความเข้าใจ ข้อมูลเรื่อง เกี่ยวกับ สาเหตุ การติดต่อ อาการ การรักษา การป้องกันและ ปัญหาที่เกิดจากการติดเชื้อเอช พี วี ในกลุ่มชายรักชายให้มากขึ้น
2. องค์กรเอกชนควรมีการเน้นการเผยแพร่ความรู้สื่อโทรทัศน์ ข้อมูลอินเทอร์เน็ต สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ ใบปลิว ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูล ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า เป็นแหล่งข้อมูลที่กลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้
3. ควรมีการจัดสถานบริการให้คำปรึกษาแนะนำและการดูแลรักษาเป็นแหล่งพิเศษด้านบริการสุขภาพและเฉพาะกลุ่มชายรักชายโดยเฉพาะ โดยมีเจ้าหน้าที่ให้การปรึกษาและบุคลากรทางการแพทย์ เช่น แพทย์ พยาบาล เป็นต้น
4. จัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ที่ครอบคลุมและเหมาะสมโดยใช้ โรงเรียน หรือ มหาวิทยาลัย เนื่องจากเป็นสถานที่กลุ่มชายรักชายส่วนใหญ่ มีการระบุหรือเปิดเผยตัวตนซึ่งพร้อมที่จะรับรู้ถึงความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความตระหนักในการปรับเปลี่ยนทัศนคติ เพื่อการปฏิบัติตัวอย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเรื่องความรู้ และความตระหนักของกลุ่มชายรักชายเกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ในพื้นที่อื่นๆ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาวางแผนพัฒนาในการส่งเสริมความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ต่อไป
2. ควรมีการศึกษาแบบกึ่งทดลองเพื่อศึกษาผลของการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับเชื้อเอช พี วี ที่มีต่อความตระหนัก ในกลุ่มชายรักชาย
3. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตระหนักต่ออันตรายจากเชื้อเอช พี วี เพื่อนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการนำมาสู่การมีพฤติกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมของกลุ่มชายรักชายต่อไป